

ODPUŠŤ NÁM NAŠE VINY...

... alebo o postoji, ktorý stojí v pozadí Kristovho Križa, Neba, samého Boha i života v Cirkvi.

BOŽIE SLOVO:

(Sir 18,8-11 SSV)

Čítanie z knihy Sírachovho syna: *Počet ľudských dní je najvyšš sto rokov, oproti vodám mora treba ich pokladať za kvapku: a ako zrnko piesku - také malé sú jeho roky oproti dňu večnosti.* ⁹ Preto je Boh trpezlivý s nimi a zosiela na nich svoje hojné zľutovanie. ¹⁰ Vidí, že je zlé, čo si zaumienili v srdci, a pozná, aké biedne je ich úplné zničenie. ¹¹ Preto im prejavuje svoje plné zľutovanie a ukazuje im cestu k spravodlivosti. Počuli sme Božie slovo!

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 8, 101, 176, 398, 421)

Prosili sme Pána o chlieb – telesný aj ten nebeský – aby sme v jeho sile mohli byť tým, čím byť máme, Božími synmi a dcérami, o ktorých, pripomeňme si to, Katechizmus vraví: „*Človek ustanovený v stave svätosti bol určený na to, aby ho Boh úplne „zbožstvil“ v sláve*“ (KKC 398). Teraz prosíme, aby nám Boh odpustil naše viny. Prečo je táto prosba na poradi práve teraz a o čo ňou vlastne prosíme? K tomu musíme porozumieť dvom jej kľúčovým slovám: „odpustiť“ a „viny“. Podme teda na to!

VINA: v pôvodine je tam použité grécke slovo *ofeiléma*, ktoré znamená dlhy. Niekomu dlžime niečo, čo mu patrí a on má právo to od nás žiadať. Boh nás stvoril a stvoril nás presne podľa svojho zámeru a aj s istým účelom a zámerom, ako sme si práve vypočuli. Ako hovorí Písmo: „*V jeho rukách sú [ľudia] ako hrnčiarska hlina, premiesi ju, ako pokladá za dobré*“ (Sir 33,13). Ak nás Boh stvoril dobrých a schopných „zbožstvenia sa v sláve“ – potom má plné právo od nás očakávať, že to aj naplníme, že skutočne budeme svätí ako On, dobrí ako On a prijmeme slávu zbožštenia. Ak to ale nekonáme a nežijeme – potom je tu dlh, ktorý voči Bohu máme a ktorý na nás má plné právo vyžadovať, ako sám Boh cez proroka hovorí inde: „*Súďte medzi mnou a mojou vinicou!*“ ⁴ Čo som ešte mal urobiť svojej vinici a neurobil som jej? Prečo, kým čakal som hrozno, urodila len plánky? ⁵ Teraz však nechže vám ukážem, čo urobím ja svojej vinici: pováľam jej plot a stane sa pastvou, zrúcam jej ohradu a bude pošliapaná. ⁶ Obrátim ju na púšť, nebude strihaná a nebude kopaná, takže vzrastie trnie a bodľač; ba aj oblakom prikážem, aby ju neskrpili dažďom. ⁷ Bo vinicu Pána zástupov je dom Izraela...“ (Iz 5,3-7 SSV) – a dnes je ňou jeho Cirkev, Nový Izrael – čiže my!

ODPUSTENIE – toto je druhé slovo. Náš dlh voči Bohu je nesplateľný. Nikto z nás sa nemôže vrátiť späť a odznova prežiť svoj život už sväto, bez zanedbania zanedbaného, bez spáchania spáchaného a tak vymazať predošlé. Premrhané je premrhaným navždy a naše urážky Boha, zarmucovanie Boha, bolesť, ktorú sme Mu spôsobili, tu už navždy ostanú. Čo môžeme? Už len to, čo robí onen mýtnik z podobenstva: „*Stál celkom v zradu a neodvážil sa ani oči k nebu zdvihnúť, ale bil sa do prs a hovoril: „Bože, buď milostivý mne hriešnemu.*““ (Lk 18,13). A presne o toto prosíme. Slovo, použité v pôvodine, znie *afes*, od slova *afiem*, ktoré značí nechať niečo tak, na pokoji, resp. prepustiť niekoho na slobodu. Hovoríme Bohu: Pane, prosím, prijmi nás! Napriek tomu všetkému, prijmi nás! Neodožeh nás! Netrestaj nás! Máš na to všetko plné právo, ale, prosím, zmiluj sa! Prijmi nás, aj keď nie sme podľa Tvojich očakávaní, aj keď sme nenaplnili Tvoje nároky, neuskutočnili Tvoje oprávnené predstavy. Sme márnotrútni synovia, ktorí premrhali Tvoje dary, premrhali čas, ktorý si nám dal, ktorí sa zvrhli s lotrami a ničomníkmi – ale teraz, prosím, odpusť nám! Prepustiť nás z väzenia Tvojich oprávnených nárokov a očakávaní a prijmi nás v celej našej úbohosti a nehodnosti!

1) KTO to Bohu hovorí? Ja, človek, ktorý bez vyhovárania, bez planého ospravedlňovania sa rovno a otvorene vyznávam, že som hriešnik. Že som nesplnil očakávania a nároky, ktoré Boh odo mňa právom očakával, pretože ma za tým účelom stvoril a všetkým potrebným vystrojil. Že som nielen že vykonal veľa zlého, veľaokrát sa prehrešil voči Bohu i blíznym a rodine i Svätej Cirkvi, ale že ešte desaťkrát viac som toho popáchal tým, že som *nekonal*, čo som *konať* ako Boží Syn a Obraz Boha na tejto zemi konať *mal* a miesto toho som žil obyčajný život podobný obyčajnému životu svetských ľudí a strácal čas malichernými a sebeckými vecami tak, ako ho strácajú svetskí ľudia.

2) ČO hovorím? Že som dlžník a nemám Bohu ako a čím splatiť, ani ako a čím odčiniť všetko toto zlo. Spreneveril som totiž Božie dary a talenty, spreneveril som svetskými vecami čas, ktorý mi bol daný na Božie skutky, spreneveril som sebeckým schopnosti, ktoré mi boli dané, aby som miloval ako Kristus, lenivosťou som premrhal pozvanie byť učeníkom Krista a Jeho nasledovníkom. Nezosťáva mi teda nič, iba kričať k Pánovi a prosiť Ho ako kedysi Daniel prorok: „*Tebe, Pane, náleží spravodlivosť, nám však zahanbená tvár, akú ju majú dnes mužovia Júdska, obyvatelia Jeruzalema a všetci Izraeliti, blízki i vzdialení v rozličných krajinách, kde si ich zahnal pre ich nevernosť, ktorou sa proti tebe prehrešili.*“ ⁸ *Nám, Pane, našim kráľom, našim kniežatám a našim ocom, ktorí zhrešili proti tebe, patrí zahanbená tvár.* ⁹ *Pánovi, nášmu Bohu, svedčí milosrdenstvo a zľutovanie, pretože sme sa vzbúrili proti nemu* ¹⁰ *a nepočúvali sme hlas Pána, svojho Boha, aby sme kráčali podľa jeho zákonov, ktoré položil pred nás prostredníctvom svojich sluhov prorokov*“ (Dan 9,7-10).

3) KOMU to hovorím? Bohu, ktorý – na naše ohromné a obrovské šťastie! – počuje toto naše volanie a odpovedá: „*Nevylejem svoj rozpalený hnev, ... ved' som ja Boh, a nie človek*“ (Oz 11,9) – a preto „*spasil nás nie pre spravodlivé skutky, ktoré sme my konali, ale zo svojho milosrdenstva*“ (Tit 3,5). Za to Mu patrí a bude patriť naša vďaka navždy, naveky. Amen!

ROZJÍMANIE:

1.: UVAŽOVANIE:

Priznávam si otvorene, bez vytáčok, bez vyhovárania sa, bez obhajovania sa, svoje viny a dlhy voči Bohu!

Obzvlášť tie, ktoré spočívajú v „zanedbávaní dobrého“? Je nepochybne pravda to, čo hovoria odborníci, že najmenej 90% našich hriechov spadá do tejto oblasti. Ľudia, ktorí nerobia vyslovene zlé veci (hoci niekedy len preto, že sú napríklad chorí a nikam nechodia, sú len sami doma) a neberú do úvahy túto oblasť, prepádajú často do ilúzie, že „nemajú žiadne také hriechy“. Pritom sa podobajú *človekovi, ktorý je zamestnaný vo fabrike, vôbec nepracuje, fláka sa, využíva zariadenie firmy na svoju zábavu a pôžitok, ale obhajuje sa, že je dobrý zamestnanec a ničím sa neprevinil a zaslúži si na konci svoju výplatu, pretože nikoho nezabil, nikomu neublížil, nikomu neklamal...* Tak aj my: boli sme stvorení a bol nám zverený svet a život a čas a schopnosti, aby sme boli synmi a dcérami Boha a využívali toto všetko na konanie Božej práce vo svete, na budovanie Božieho Kráľovstva. Naozaj vyše 90% nášho hriechu spočíva v tom, že to nekonáme, flákame sa a namiesto toho Božie dary zneužívame na svoje sebecké ciele...

Viem presne vymenovať hriechy aj v tejto oblasti „zanedbávania dobrého“ a vyznal som ich presne a dôsledne aj pri svätej spovedi?

2.: MEDITÁCIA:

Uvedomím si, že Boh ma jednak pozná, jednak, ako hovorí: „*Lekára nepotrebujú zdraví, ale chorí. Neprišiel som volať spravodlivých, ale hriešnikov*“ (Mk 2,17) – preto pred Ním nemusím nič zatajovať, pretvarovať sa, hrať žiadne divadielko. Do hĺbky prežijem, precítim, uvedomím si na jednej strane celú hĺbku svojej vlastnej biedy, hriešnosti, úbohosti – a na druhej strane fakt, že Kristus ma v nej prijíma takého, aký som, s odpustením, ako lekár, ktorý ma berie do svojej ruky aby ma uzdravil a priviedol späť k môjmu dedičstvu: Božiemu synovstvu.

CVIČENIE CEZ TÝŽDEŇ:

Pripravím sa na svätú spoveď tak, aby som v nej vyznal všetok svoj hriech, nielen tých viditeľných sotva 10% „zlých skutkov“.